

ΛΑΖΑΡΟΣ ΑΡΑΒΑΝΗΣ

Η ΠΑΙΔΕΙΑ ΤΩΝ ΨΕΥΤΙΚΩΝ ΡΩΜΑΝΤΖΩΝ ΘΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΚΛΕΙΨΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΚΑΙ ΝΑ ΕΙΣΕΛΘΕΙ Ο ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΙΟΣ ΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΓΡΑΦΗΣ

Η ΔΥΝΑΜΗ ΣΤΟ ΝΑ ΣΥΓΧΩΡΟΥΜΕ ΦΕΡΝΕΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΙΝΗ ΑΓΑΠΗ. ΚΑΙ ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΤΑΙΡΙΑΖΟΥΝ ΣΕ ΟΛΑ ΜΕΤΑΞΥ ΤΟΥΣ ΔΕΝ ΜΕΝΟΥΝ ΤΕΛΙΚΑ ΠΟΤΕΣ ΜΑΖΙ.

Σήμερα , αλλά και παλαιότερα ακόμα, από την εποχή που κυκλοφόρησε ο έντυπος λόγος και τό εικονογραφημένο περιοδικό ο κόσμος μας κατακλύζεται από τά γνωστά μυθιστορήματα δηθεν αγάπης, εκείνα που είναι γνωστά στίς έφηβες και γυναϊκες ως ρωμάντζα, τίς ρωμαντικές και ειδυλλιακές ιστορίες αγάπης, τά καλοκαιρινά όνειρα μέ τούς πρίγκιπες και τίς πριγκιποπούλες, τούς βασιλιάδες και τίς βασιλοπούλες, τούς κόμηδες και τίς κόμησες, τούς κόντηδες και τίς κοντέσες, τούς φτωχούς μεροκαματιάρηδες μέ τίς πλούσιες κόρες βιομηχάνων και κροίσων, και ένα σωρό άλλες κατηγορίες στίς κοινωνικές τάξεις τών ανθρώπων μέσα στόν κόσμο που δημιουργούν μία ανθρωπινή αγαπητική σχέση μεταξύ τών δυό φύλλων μέ σκοπό τόν ευτυχισμένο γάμο.

Αξίζει θαρρώ νά αφιερώσουμε δυό γραμμές για τίς αρχικά φυσιολογικές αισθηματικές σχέσεις τών ανθρώπων μας μέσα στόν κόσμο, όρμώμενοι διά γάμον κοινωνίαν, που δυστυχώς και εκείνα παρεκτρέπονται οδηγούμενοι οί άνθρωποι στήν άμαρτία . Προσδοκοῦν οί άνθρωποι, προσδοκοῦν τήν επακόλουθη ευτυχή ζωή τους κάνοντας τό δικό τους σπιτικό , ζώντας κάτω από τό ίδιο τό «κεραμίδι» , μαζί και ευτυχισμένοι , και κάποτε μεγαλώνοντας και τήν διπολική τους ύπαρξη (άνδρός και γυναϊκός) μέ νέες ύπάρξεις, τά παιδιά τους! τόν συναρπαστικό αυτόν καρπό τής ένωμένης αγάπης τους μεσα στόν γαμο τους.

Ένθουσιάζονταν και συναρπάζονται ακόμα οί νέες και έφηβες γυναϊκες μέ τίς αισθηματικές ιστορίες αγάπης, γοητεύονται μέ τό «θάμπωμα» που νοιώθουν ότι αυτές γίνηκαν τό κέντρο του κόσμου από τόν αγαπημένο τους, και έτσι ζούν τό δικό τους όνειρο μέσα από τίς σελίδες ενός βιβλίου που έξιστορεϊ και άπλώνει τά φανταχτερά φτερά μίας έμπλεκόμενης και ρωμαντικά έρχόμενης «αγάπης»· μιās «αγάπης»

πού άπλωσε τήν κάθε ίστορία άγάπης ώς τά φερα του παγωνιου στον καλοκαιρινό ήλιο μέ φόντο τον καταγάλανο ουρανό και το δροσερό άκουσμα του κύματος στην ακρογιαλία μίας καταγάλανης θάλασσας πού άπλώνει τό νυφικό της φόρεμα, τον άφρό της θάλασσας. Έμαθε ό κοριτσιίστικός ρωμαντικός κόσμος μας τίς ίστορίες «άγάπης» νά τίς ζει μόνον μέσα στό καλοκαίρι, νομίζοντας δυστυχώς ότι ή ζωή δέν έχει άλλες έποχές, καθώς ή ζωή εκτός από τό καλοκαίρι έχει και τό δικό της φθινόπωρο, τον χειμώνα, και τήν άνοιξη πριν ξανά έρθει τό καλοκαίρι στην ζωήν μας. Μεγάλωσαν γενιές ολόκληρες και σε διάφορες χώρες μέ τήν δυτική κουλτουριάρικη νοοτροπία (κυρίως) μέ τό άπατηλό όνειρο του ενός άπατηλου καλοκαιριου, και μέ τά πρώτα κρύα στην ζωή, τίς άστραπές και τίς βροντές οί πόρτες σείονται από τό βρόντο του ξεπορτίσματος, τίς άσταμάτητες λογομαχίες, και κάποτε και τά συνεχόμενα και έπερχόμενα ξυλοφορτώματα από τους άνδρες προς τίς γυναίκες τους, μέχρι νά έρθει τελικά ό χωρισμός, και τό διαζύγιο. Τά λέγω όλα αυτά σήμερα καθώς ένθυμήθηκα πού συνάντησα έναν φίλο από τά παλιά, άς τον άποκαλέσουμε έδω ως τον «Γεώργιο» τον συνάντησα έτσι ξαφνικά μέσα στον πολύ κόσμο, νά περιμένει στην στάση κάποιο λεωφορειο νά πάει στό σπίτι του, και τον ρώτησα τά συνηθισμένα, πού εργάζεται; Εάν παντρεύτηκε; και τά σχετικά, και βρεθήκαμε νά καθόμαστε σε ένα καφενειο νά τά ποϋμε από κοντά περισσότερο ήσυχα, πίνοντας δυο χυμούς πορτοκάλι μέσα στον άνυπόφορο καύσωνα. Στην παρέα μας τον «Γεώργιο» τον πειράζαμε μέ τό γνωστό τότες (της έποχής) τραγούδι πού έλεγε, για όσους τό ένθυμοϋνται . . . «ό Γιώργος είναι πονηρός, και από τίς έντεκα και έμπρός. . . κυκλοφοράει για γαμπρός. . . κλπ» καθώς ήταν γνωστός όχι νά αλλάζει κοπέλλες σαν τα πουκάμισα για ήδονιστικούς λόγους, αλλά για τό λόγο ότι πάντα έψαχνε τήν κατάλληλη νύφη, αλλά λόγω του χαρακτήρα του δέν στέριωνε μέ καμμία. Δέν ήταν ό τύπος του «γυναικα»,

ὅπως τυχόν θά φαντάζεστε ἀγαπητοί ἀναγνῶστες καί ἀναγνώστριες, ἀλλά ἦταν ἓνας ἄνθρωπος πού ἐνῶ πήγαινε νά γνωρίσει μία κοπέλλα μέ σκοπό τόν γάμο, στόν κάθε ἀρραβώνα του, ἀκόμα καί σέ κάποιο τελικά πρῶτο γάμο του πού ἔκανε νά τόν τελειώνει μέ σκηνικό πολεμικό. Δέν σήκωνε μύγα στό σπαθί του, καί ὅλες του οἱ σχέσεις καταλήγαν μέσα σέ ἄδοξη καί πολεμική ἀτμόσφαιρα, ἀπό λόγια πικρά καί λόγια ἐγωισμοῦ, τόσο ἀπό τήν δική του πλευρά ὅσο καί ἀπό τήν ἀπέναντι πλευρά (τῆς κάθε γυναικός). Τά λέγω ὅλα αὐτά, γιά ἓναν καί μοναδικό λόγο, καθῶς μοῦ ἀποκάλυψε ὅτι μετά ἀπό πολλές γνωριμίες καί ἀποτυχημένους δεσμούς τελικά εὔρηκε μία γυναίκα νά μονιάσει, καί νά τήν ἀγαπήσει πραγματικά, ὅταν αἰσθάνθηκε ὅτι ἡ συμπεριφορά της ἦταν σάν τοῦ μικροῦ παιδιοῦ. Ἐνα λιμάνι τελικά στήν τρικυμιώδη ζωή του. Τί εἶχε συμβῆ; Ὁ χαρακτήρας του δέν ἄλλαζε, ἦταν ἐγωιστής, πεισμον στίς ἀκλόνητες ἀπόψεις του, *«μία κουβέντα αὐτή, (μοῦ ἔλεγε γιά τίς προηγούμενες ἀποτυχημένες σχέσεις του) δέκα ἐγώ ἀπό πάνω»*, ὥστε νά μήν ἀφήσει καί πληγωθῆ ὁ ἐγωισμός του, *«ἀλλά καμμία (μέ διαβεβαίωνε) δέν ἔδιωχνα ἐν τέλη Ἐγώ»*, ἤθελε νά τίς δαμάσει (ἔλεγε) στό ἐγωιστικό ἄλογο τοῦ χαρακτήρα του, καί ἡ μεγάλη πίεση ἦταν ἐκείνη πού ἀνάγκαζε τίς γυναῖκες νά τόν ἐγκαταλείπουν ἐν τέλη, *«νά πέφτουν (ἔλεγε) ἀπό τό ἀφηνιασμένο ἄλογο τοῦ χαρακτήρα μου, σάν κάποιο ἄλογο πού ἀναπηδοῦσε σέ ροντέο, καί νά φεύγουν ἐγκαταλείποντας τήν σχέση»* (ὅπως χαρακτηριστικά μέ ἐνημέρωνε). *«Πήγαινα μέ σκοπό νά τίς διορθώσω νά μή μοῦ ἀντιμιλᾶνε, καί νά κάνουν αὐτό πού ἐγώ θεωροῦσα σωστό, καμμία ὅμως δέν ἤθελε νά διορθωθῆ, ἀφοῦ ἀνακάλυπτα στήν πορεία τά λάθη τους, κάποια μάλιστα φυλαγόταν πολύ, μέ ξεγέλασε καί τήν . . παντρεύτηκα κιόλας, δέν ἄργησε ὅμως καί αὐτή νά παραστρατήσει, νά ἐπιπληχθῆ, νά μή συμμορφωθῆ, καί νά πολεμηθῆ, μέχρι ἐσχάτων μέ τελικό ἀποτέλεσμα νά μέ ἐγκαταλείψει καί ἐκείνη στό τέλος»* (ἔλεγε) καί τόν κοίταζα ἔκπληκτος ἀπό τήν ἰσχυρή πίστη τῶν

απόψεων του και ειλικρίνεια τῶν ἀφηγήσεων του. Ὁ Γιώργος τελικά ἀγαπητοί μου ἦταν ἓνα ἀτίθασο ἰσχυρογνώμονα «ἄλογο», πού οἱ «ἀναβάτριες» (στὶς σχέσεις του) τό ἐγκαταλείπουν μὴ γνωρίζοντας πῶς νά τό δαμάσουν, γιὰ νά σταματήσῃ νά χοροπηδάει σάν τρελό, καί νά ἐκσφενδονίζονται ὅλες ἐκεῖνες πού ἐπίστευσαν ὅτι θά «καβαλλοῦσαν» τὴν σχέση του (ἀρραβῶνες καί γάμος) δίχως νά ἔχουν τόν ἔλεγχο στό «χαλινάρι». Διότι ἡ μόνη τελικά δύναμη τῆς ἀγάπης, ἡ δύναμη πού ἐξημερώνει ὅπως τὰ ἄγρια ἄλογα καί τίς φοράδες, τόσο γιὰ τοὺς ἄνδρες, ὅσο καί γιὰ τίς γυναῖκες εἶναι ἐκείνη ἡ δύναμη πού ὀνομάζεται : ΠΑΙΔΙΑΣΤΙΚΗ ΑΓΑΠΗ, ΣΥΓΧΩΡΕΣΗ, ΤΑΠΕΙΝΩΣΗ, καί ΜΕΤΑΝΟΙΑ, αὐτή ἡ δύναμη εἶναι πού ἐξημερώνει τὴν καρδιά, καθὼς ἡ ἀγάπη τῶν ρωμάντζων εὐρίσκει πάντα τὴν καρδιά εἴτε σέ νάρκωση εἴτε σέ ταχυπαλμία καί ταραχή, χωρὶς τὴν εἰρήνευση τὴν πραγματική, μὲ κίνητρο ταραχῆς τόν πλανεμένο ΕΓΩΚΕΝΤΡΙΣΜΟ ἑνός ἀπὸ τοὺς δυό, ἢ καί τὰ δυό μαζί. Τά λέγω λοιπόν ὅλα αὐτά γιὰ νά ἀφήσω νά σᾶς ἀποκαλύψω τὴν σπουδαιότερη αἰτία πού ὁ «Γιώργος», τό ἀτίθασο αὐτό «ἄλογο» πού δέν στέριωνε καμμία σχέση στὴν ράχη του (ἀρραβῶνας ἢ γάμος) στέριωσε τελικά μία καθὼς τοῦ ἐμφύτευσε μέσα του τὴν ἀληθινὴ ἄδολη παιδιαστικὴ ἀγάπη. Μία ἀγάπη πού ἦρθε ὄχι ὅπως ἐκεῖνα πού πλανεμένα παρουσιάζουν τὰ περιοδικὰ ρωμάντζα τῆς κάθε ἐποχῆς, ἀλλὰ μία ἀγάπη πού ἔνοιωσε ἐκ τῆς ταπείνωσης καί ἀπουσίας ἐκδικήσεως καί ἀντιλόγου πού εἶχε μὲ τὴν τελευταῖα σύντροφο καί γυναῖκα του στὴν πολυταραχὴ ζωὴ του. Κοιτάξτε ἀγαπητοί μου ἀναγνώστες καί ἀναγνώστριες τίς φυλές φτωχῶν ἀνθρώπων, πού εὐρίσκονται μέσα σέ μία παραδεισένια φύση, πῶς ἀγαπιόνται σάν τὰ μικρὰ παιδιά, συζητώντας γιὰ τὰ ἀπλά καί ταπεινά πράγματα τῆς φύσης, συζητοῦν γιὰ φρούτα, λουλούδια, ψάρια, φύλλα δέντρων, καί δέν σφοδρίζεται ὁ νοῦς των μέσα ἀπὸ τίς ψευτοχαρὲς τῆς ξέφρενης βιομηχανικῆς καί ἄχαρης ἐποχῆς μας μέσα ἀπὸ τὴν ἄθλια καί ψυχοκτόνο

διασκέδαση της. Δεν έχουν ανάγκη τά μπουζούκια, τίς ντισκοτέκ, τίς μπουάτ, τά κινητά, τά γρήγορα αὐτοκίνητα, τά ποτά τά ἀλκοολικά, τά τσιγάρα, καί τά τεχνητά ψεύτικα πού ναρκώνουν καί θρασεύουν τίς αισθήσεις ὀλοένα καί γιά περισσότερα, χωρίς σταματημό.

Εἶναι ἐλεύθεροι, σάν τά πουλιά, σάν τά μικρά παιδιά.

Ἡ ἄς εὐρεθοῦμε πίσω στό χρόνο, στήν παραδοσιακή ἀγνή πατρίδα μας, ὅταν ἡ ζωή δέν ἦταν τόσο μπερδεμένη μέ τά σύγχρονα τεχνικά σκουπίδια τῆς πού χαλάσανε τήν ὁμορφιά μίας ἀγνῆς καί φυσικῆς σχέσης δύο ἀνθρώπων πού σκέφτονται νά τούς εὐλογήσει ὁ Θεός το νέο σπιτικό πού θά ἀνοίξουν.

Ἡ ΗΛΙΚΙΑ ΤΩΝ ΔΕΣΜΕΥΤΙΚΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ ΠΑΝΤΑ ΜΕ ΣΚΟΠΟ ΤΟΝ ΓΑΜΟ ΟΛΟΙ ΟΙ ΚΑΛΟΙ ΚΟΙΝΟΝΙΟΛΟΓΟΙ ΚΑΙ ΨΥΧΟΛΟΓΟΙ ΘΕΩΡΟΥΝ ΟΤΙ ΔΕΝ ΘΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΙΝΕΤΑΙ ΚΑΤΩ ΤΩΝ 20 ΕΤΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ, ΚΑΙ ΚΑΤΩ ΤΩΝ 25 ΓΙΑ ΤΟΝ ΑΝΔΡΑ, ΩΣΤΕ ΝΑ ΕΧΟΥΝ ΩΡΙΜΑΣΕΙ ΟΙ ΣΚΕΨΕΙΣ ΤΟΥΣ ΓΙΑ ΕΝΑΝ ΕΠΙΤΥΧΗΜΕΝΟ ΓΑΜΟ. ΚΥΡΙΩΣ ΟΜΩΣ ΑΠΟΦΕΥΓΟΝΤΑΣ ΟΠΩΣΔΗΠΟΤΕ ΤΙΣ ΠΡΟΓΑΜΙΑΙΕΣ ΣΑΡΚΙΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ. ΟΙ ΠΡΟΓΑΜΙΑΙΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ ΠΡΙΝ ΤΟΝ ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΟ ΓΑΜΟ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΒΑΡΒΑΡΗ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΠΡΑΞΗ ΠΟΥ ΝΟΘΕΥΕΙ ΜΕ ΔΗΛΗΤΗΡΙΟ ΤΗΝ ΠΟΡΕΙΑ ΜΙΑΣ ΑΔΟΛΗΣ ΚΑΙ ΓΝΗΣΙΑΣ ΑΓΑΠΗΣ.

Σήμερα κοντεύει νά γίνει παππούς ὁ πρωταγωνιστῆς («Γιῶργος») στήν

ἐδῶ μικρὴ ἀφηγηματικὴ ἱστορία ζωῆς, νὰ ἔχει καὶ ἐγγόνια ἀπὸ τὰ παιδιά του, καὶ θυμᾶται τὴν ζωὴ του νὰ ξετυλίγεται ἔμπροσθεν του σάν ὕφασμα. Αὐτὸ συνέβη (ὅπως μοῦ ἐξιστόρησε) στὴν ἀρχὴ τοῦ γάμου του μέ τὴν γυναίκα αὐτῆ. Σέ κάποιο ἐπαγγελματικὸ ταξίδι του γνώρισε μία κοπέλλα, τὴν σημερινὴ σύζυγο του, ἦταν καλοκαίρι, ἢ θάλασσα, ὁ ἥλιος, τὸ ἐξωτικὸ τοπίο, οἱ παραδοσιακὲς συνήθειες τῆς νησιωτικῆς περιοχῆς, ὅλα εὐνοοῦσαν τὸν ἔρωτα δυὸ **διαφορετικῶν** ἀνθρώπων, λέγω **διαφορετικῶν διότι ΔΕΝ ΤΑΙΡΙΑΖΑΝ στὸν ἐγωισμό**, καὶ στίς πείσμωνες ἀπόψεις, καθὼς ὅπως ἔλεγε καὶ ὁ ἅγιος γέροντας Παῖσιος αὐτὸς εἶναι ὁ μεγαλύτερος λόγος πού χωρίζουν σήμερα τὰ ζευγάρια, καθὼς ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ΔΕΝ ΥΠΟΧΩΡΕΙ, μέχρι τελικῆς πτώσεως τοῦ ἀδυνατώτερου (χωρισμός διαζύγιο). Δηλαδή ὅτι ΤΑΙΡΙΑΖΟΥΝ ΠΟΛΥ ΜΕΤΑΞΥ ΤΟΥΣ, ΤΑΙΡΙΑΖΟΥΝ ΣΤΟΝ ΕΓΩΙΣΜΟ, καὶ ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΚΑΚΟ, καὶ ὄχι ὅπως διαμηνύουν, ὅτι . . . ΔΕΝ ΤΑΙΡΙΑΖΟΥΝ (τάχατες) καὶ χωρίζουν. Τὸ καλοκαίρι θὰ περάσει σέ ὅλους ἀπὸ τὴν ζωὴ μας κάποτε (ἢ πρώτη ἐνθουσιώδης ἐρωτικὴ σχέση πρώτης γνωριμίας τοῦ ζευγαριοῦ) θὰ ἔλθει καὶ ὁ γάμος, καὶ ὁ γάμος δέν εἶναι μόνον καλοκαίρι, ἀλλὰ ἔχει καὶ φθινόπωρα, καὶ χειμῶνες (δυσκολίες στὴ ζωὴ, διαφωνίες, ἀγῶνες, καὶ τὰ σχετικὰ) ἢ ταπείνωση ὅμως ἑνὸς ἀπὸ τοὺς δυὸ, ἢ ΣΥΓΧΩΡΕΣΗ ΣΤΑ ΛΑΘΗ, ΚΑΙ Η ΜΕΤΑΝΟΙΑ ΝΑ ΔΙΟΡΘΩΘΗ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ, εἶναι τὸ μυστικὸ πού θὰ 'χει πάντα τὴν ἀνοιξὴ καὶ τὸ καλοκαίρι στίς καρδιές μας. Γιατί, ὁ «Γιῶργος», δέν εἶχε ἀλλάξει πρῶτος (κακῶς βέβαια) συνέχισε νὰ ἔχει τίς πείσμωνες ἀπόψεις του, ἄλλαξε ὅμως μέ τὴν τελευταῖα γυναίκα του (αὐτῆ πού τὸν ὑπόμεινε) καὶ τὸν ἄντεξε στὰ «χοροπηδητά» του, καὶ τὸν ἄλλαξε τελικὰ ἐκείνη. Τί ἔκανε; Ταπεινώθηκε μπροστά του καὶ ἔδειξε ὑπακοή (πάντα μέ τὴν προϋπόθεση ὅτι ἀφοῦ αὐτὰ πού τίς ἔλεγε δέν ἦταν φυσικὰ ζητήματα νὰ προδώσει τὴν πίστη τῆς στοῦ Χριστοῦ). Σταμάτησε νὰ τοῦ ἀντιμιλάει, καὶ ἀντὶ νὰ τὸν ἐκδικῆται καὶ νὰ τὸν ἐχθρεύεται, τὸν χάριδεψε μέ λόγο ἀγάπης. «Ἐνοιωσα (μοῦ λέγει

ἀφηγούμενος) ὅτι ἐνῶ τὴν ἔβρισα γιὰ τὸ λάθος πού ἔκανε , καθὼς ἔκανε κάποιον λάθος ἄνθρωποι εἴμεθα καὶ λάθη θὰ κάνουμε» -ὅπως λέγει καὶ τὸ τραγούδι τοῦ ἄλλοτε λαϊκοῦ τραγουδιστῆ (Γιώργου Κοινοῦση) , ἐκείνη ταπεινά, δέχθηκε ἀκόμα καὶ τὴν βρισιά μου, καὶ ἀντὶ γιὰ μίσος μου προσέφερε μετάνοια, σὰν κάποιον παιδί νὰ πέφτει στὴν ἀγκαλιά τοῦ πατέρα του κλαίγοντας μετὰ ἀπὸ κάποια σκανδαλιά πού ἔκανε.

«Αἰσθάνθηκα (συνεχίζει τὴν ἀφήγηση του) ὡς νὰ ἔχω μπροστά μου ἕνα παιδί σὲ ἀγαθότητα, βλέπεις (συνέχισε) πῶς τὰ μικρά παιδιά ΔΕΝ ΑΙΣΘΑΝΟΝΤΑΙ ΜΙΣΟΣ ; ἐὰν τα μπατσίσει καμμία φορά ὁ γονέας ; Ἔνα χαστουκάκι, γιὰ κάποιον λάθος πού κάνανε ; ΕΕ! Λοιπὸν αὐτὴν τὴν ἀγαθὴ διάθεση, χωρὶς αἶσθημα ἀντεκδίκησης μου τὴ μετέδωσε καὶ μένα, καθὼς μέ συγκλόνισε ἡ συμπεριφορὰ της, καὶ ὁμοιάζαμε ὅταν «μαλώνουμε» κάποτε μετὰξὺ μας σὰν παιδιά, χωρὶς νὰ ἀναμεταδίδουμε ἐκδικητικότητα !!!!!!!!, δὲν εἶχε θέση αὐτὴ ἢ λέξη πλέον στὴ ζωὴ μου, τὴν κατατρόπωσε μέ τὴ συμπεριφορὰν της ἢ σύζυγος μου». Καὶ συνεχίζει τὴν ἀφήγηση, καὶ ἐγὼ νὰ τὸν κοιτάζω φανερά ἔκπληκτος! « ἀφοῦ κράτησε τὸν γάμο μας αὐτὴ ἢ ἀπουσία ἀντεκδικήσεως, καὶ ἔτσι αἰσθάνθηκα τὴν ἀληθινὴ ἀγάπη γιὰ τὴν γυναίκα μου, ὡς τῶν μικρῶν παιδιῶν. «Σήμερα (συνεχίζει) ἔχει σκληρύνει λίγο, ἢ ἄδολη ὅμως ἀγάπη πού μου ἐμφύτευσε τότες , στοὺς ἄγριους χειμῶνες τῆς ζωῆς μας, εἶναι καὶ ἡ ἀνάμνηση μιᾶς, ἄδολης ἀγάπης, παιδικῆς ἀγάπης, σὰν νὰ ἐρωτεύτηκαμε ὄχι ἀπὸ ἐνήλικες, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν παιδικὴ μας, νηπιακὴ ἡλικία μεσα ΣΕ ΔΥΟ ΣΩΜΑΤΑ ΕΝΗΛΙΚΩΝ. Ἡ σχέση μας εἶχε χρόνο ἔναρξης νηπιακό, αὐτὸ εἶναι τὸ μυστικό αὐτὴ ἢ αἶσθησις μαλάκωσε τελικὰ τὴν καρδιά μου, καὶ δὲν χοροπηδαίει πλέον ὡς τὸ ἀφηνιασμένο ἄλογο στό ροντέο». Τελείωσε ἡ συνάντησις μας, καὶ ἡ ἱστορία του ἦταν μία διδακτικὴ ἱστορία, μία διδακτικὴ ἱστορία ζωῆς, πού δὲν θὰ τὴν ἀνέφερα ἐδῶ ΕΑΝ δὲν ὑπῆρχαν καὶ ὑπάρχουν ἀκόμα (δυστυχῶς) τὰ ψεύτικα ρωμάντζα τῶν περιοδικῶν πού αποπροσανατολίζουν τίς ἔφηβες

κορασίδες σήμερα, έφηβες πού έτοιμάζονται για μία νέα δική τους ζωή. Γιατί στό κάτω-κάτω δέν χρειάζεται ό κάθε Γιωργος νά μάς διδάξει τήν ζωή, άνθρωπος είναι καί εκείνος, καί λάθη κάνει, όπως καί όλοι μας. Έκείνο όμως πού θά πρέπει νά έχουμε στό νοῦ καί τήν καρδιά μας είναι τά λόγια μέσα από τήν Αγία Γραφή, πού λέγει ό Κύριος μας, δηλαδή νά είσθε όχι σάν τά παιδιά πού κάνουν ανοησίες, αλλά σάν τά παιδιά στην ψυχή. Για νά μήν ταλαιπωροῦνται οί άνθρωποι, γιατί ό Γιωργος καί ό κάθε Γιωργος εύρισκόταν μέσα στην άμαρτία, άμάρτανε μέ τίς πολλές σχέσεις πού έκανε, καί άμαρταῖναν καί οί γυναῖκες πού δέν εύρισκόταν καί εκείνες μέσα στην εύλογία καί προστασία τής χριστιανικῆς ζωῆς από τόν Θεό. Εύθυνόταν ό Γιωργος, έστω καί εάν δέν εύθυνόταν για τήν φυγή τῶν γυναικῶν πού σχετιζόταν. Όλοι οί άνθρωποι άμαρτάνουν, καί ή άμαρτία πού δέν σβήνει ακόμα καί μέ εξομολόγηση είναι ή προμελετημένη άμαρτία, δηλαδή ότι « θά χωρίσω καί θά βρω ἄλλη καί ἄλλον, καί μετά θά πάω νά εξομολογηθῶ». Ό Γιωργος φαίνεται νά βρῆκε έπιτέλους τό δρόμο του, τό λιμάνι του, μετά από ἄδολες, καί μή σκέψεις ότι θά χώριζε, ποιός ξέρει, αυτό θεωρῶ νά τόν έσωσε μέ μία εύκαιρία ακόμα στή ζωή, ένας Θεός μόνο γνωρίζει τήν καρδιά τοῦ κάθε ανθρώπου, καί έτσι νά τοῦ δόθηκε μία εύκαιρία στή ζωή. Αλοίμονο όμως σέ εκείνον ή εκείνη πού θεωρεῖ ότι μπορεῖ νά χωρίζει (πέραν από λόγον μοιχείας), σάν νά αλλάζει τίς γυναῖκες σάν τα πουκάμισα (οί ἄνδρες) καί σάν τα παπούτσια (για τίς γυναῖκες) να αλλάζουν τούς ἄνδρες, καθώς καμμία εξομολόγηση δέν θά μπορέσει νά τούς ξεπλύνει. Είναι σίγουρο. Ρωτηῆστε καί πνευματικούς ιερεῖς, τά ἴδια θά σᾶς ποῦνε (για τήν προμελετημένη άμαρτία καί μετά . . ή «έξομολόγηση»), εάν δέν τά ποῦνε, ΔΕΝ είναι καλοί πνευματικοί, καί δέν είναι ἄξιοι λειτουργοί τοῦ Θεοῦ.

ΚΑΙ ΓΙΑ ΝΑ ΧΑΛΑΡΩΣΟΥΜΕ ΛΙΓΟ, ΔΕΙΤΕ ΤΗΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΤΑΙΝΙΑ:

«ΠΑΤΗΣΤΕ» ΣΤΟΝ ΠΑΡΑΚΑΤΩ ΣΥΝΔΕΣΜΟ

<https://www.youtube.com/watch?v=SebM0CznAmE>

Η δε Γυνή Να φοβείται τον Άντρα 1965.

**ΚΥΡΙΩΣ ΟΜΩΣ , ΚΑΙ ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΟΛΑ, ΜΗ ΒΓΑΛΕΤΕ ΑΠΟ
ΤΟ ΝΟΥ ΣΑΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΣΑΣ ΤΑ ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ
ΚΥΡΙΟΥ ΜΑΣ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΜΑΣ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΠΟΥ**

ΓΝΩΡΙΖΕΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΙΝΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΚΑΙ ΕΥΤΥΧΙΑ ΣΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ.

Άλιευμένο ΑΠΟ ΤΟ ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ (στό μονοτονικό)

«Εάν μη στραφήτε και γένησθε ως τα παιδιά, ου μη εισέλθητε εις την βασιλείαν των ουρανών» – λόγος Του Οσίου Πατρός ημών Λουκά Αρχιεπ. Κρημαίας.

«Προσήλθον οι μαθηταί τω Ιησού λέγοντες: τίς ἄρα μείζων ἐστὶν ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν; καὶ προσκαλεσάμενος ὁ Ἰησοῦς παιδίον, ἔστησεν αὐτὸ ἐν μέσῳ αὐτῶν καὶ εἶπεν: ἀμὴν λέγω ὑμῖν, εἴν μη στραφήτε καὶ γένησθε ὡς τὰ παιδιά, οὐ μὴ εἰσέλθητε εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Ὅστις οὖν ταπεινώσῃ εαυτὸν ὡς τὸ παιδίον τούτο, οὗτος ἐστὶν ὁ μείζων ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν» (Μτ. 18, 1-4). Αὐτὸς ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἀπὸ τοὺς πρῶτους σπουδαίους στο Εὐαγγέλιο. Οἱ ἀπόστολοι ὁμῶς δὲν κατάλαβαν τὸ νόημά του. Ὁ καθένας τοὺς ἠθέλε νὰ εἶναι πρῶτος στὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ ὁ Κύριος τοὺς εἶπε, ὅτι πρῶτος θὰ εἶναι αὐτὸς ποὺ θὰ ταπεινωθεῖ σαν τὸ παιδί, σαν αὐτὸ τὸ παιδί ποὺ ἐκείνη τὴν στιγμή ὁ Κύριος κρατοῦσε στὰ γόνατά του. «Ἄν δὲν εἶστε σαν αὐτὸ τὸ παιδί, δὲν θὰ μπεῖτε στὴν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν».

Αὐτὸ εἶναι ἀκρῶς σημαντικό. Ὁ Κύριος, γιὰ νὰ μπεῖ κανεὶς στὴν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν, βάζει μίᾳ τέτοια προϋπόθεση ποὺ κανεὶς δὲν θὰ περίμενε. Ποιος ποτέ ἔθεσε, ὡς παράδειγμα πρὸς μίμηση, ἓνα μικρὸ παιδί; Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι θέλουν νὰ ἔχουν, ὡς παράδειγμα, ἀνθρώπους μεγάλους, σπουδαίους, διάσημους, ἀνθρώπους με ἰσχυρὴ βούληση. Τέτοιους ἀνθρώπους θέλουν νὰ μιμούνται καὶ τὸ παράδειγμα τοὺς νὰ ἀκολουθοῦν.

Ὁ Κύριος τὰ ανατρέπει ὅλα. Ἄν ὁ σκοπὸς σας εἶναι τέτοιος, ἂν θέλετε νὰ μιμείστε τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ὁ κόσμος τοὺς θεωρεῖ μεγάλους καὶ ἐνδοξοὺς – ἀλίμονο σας! Δὲν θὰ μπεῖτε σε καμία περίπτωση στὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Θὰ μπου στὴ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν μόνο αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι θὰ ταπεινωθοῦν σαν τὰ μικρὰ παιδιά. Γιὰ τί τέτοια προϋπόθεση μας βάζει ὁ Κύριος; Γιὰ τί μας

λέει ότι σ' όλη μας τη ζωή πρέπει να ακολουθούμε αυτό το παράδειγμα, το παράδειγμα του μικρού παιδιού; Πρέπει να καταλάβουμε πόσο μεγάλο νόημα κρύβει ο καταπληκτικός αυτός λόγος του Κυρίου Ιησού Χριστού. Η καρδιά μας μας λέει, ότι μεγάλη αλήθεια κρύβεται σ' αυτά τα λόγια.

Όλοι μας αγαπάμε τα μικρά αθώα παιδιά. Αν τα αγαπάμε έτσι αυθόρμητα, σημαίνει ότι πραγματικά αξίζουν την αγάπη μας και πρέπει να έχουμε ως παράδειγμα την αθωότητα τους. Αυτά λοιπόν τα μικρά παιδιά πρέπει να έχουμε μπροστά μας ως παράδειγμα σ' όλη μας τη ζωή. Ναι, Κύριε μας, δεν το καταλαβαίναμε αλλά τώρα, όταν ακούσαμε τον λόγο σου, η καρδιά μας μας λέει ότι ο λόγος σου αυτός είναι αλήθεια...

Υπάρχει τίποτα πιο καθαρό από τα αθώα μικρά παιδιά, που μέσα τους δεν έχουν ακόμα ξυπνήσει ο εγωισμός, η κενοδοξία και τα άλλα βδελυρά πάθη που σκοτίζουν και αμαυρώνουν την καρδιά του ανθρώπου, όταν μεγαλώνει; Και εμείς πρέπει να κάνουμε τη δική μας καρδιά σαν την καρδιά του μικρού παιδιού. Υπάρχει κάτι στην καρδιά των μικρών παιδιών που θα μπορούσε να μας δημιουργήσει αποστροφή, κάτι ακάθατο; Όχι, η καρδιά τους είναι πάντα καθαρή σαν τη σταγόνα της βροχής, είναι γεμάτη αγάπη, πραγματική ακέραια αγάπη. Η μικρή τους καρδιά αγαπάει όλους, τους γονείς, τα άλλα παιδιά με τα οποία παίζουν και γενικά όλους τους ανθρώπους.

Έχω δει πώς τα ρωσόπουλα παίζουν με τα παιδιά των Ουζμπέκων. Πολύ συγκινητικό θέαμα. Δεν υπάρχει μεταξύ τους καμία διαφορά, δεν κάνουν φυλετικές διακρίσεις, όπως κάνουν οι μεγάλοι άνθρωποι. Τέτοια αγάπη που έχουν τα παιδιά, τέτοια καθαρή και γεμάτη αδελφοσύνη κι αγάπη, δεν είναι το καλύτερο παράδειγμα για μας τους μεγάλους; Ο απόστολος Παύλος στο μεγάλο του ύμνο της αγάπης λέει: «Η αγάπη ου ζήλοι, η αγάπη ου περπερεύεται, ου φυσιούνται, ουκ ασχημονεί, ου ζητεί τα εαυτής, ου παροξύνεται, ου λογίζεται το κακόν, ου χαίρει επί τη αδικία, συγχαίρει δε τη αληθεία» (Α" Κορ. 13, 4-6).

Έχετε δει πολλούς ανθρώπους να έχουν τέτοια αγάπη, να έχουν μία τόσο καθαρή καρδιά; Ακριβώς τέτοια αγάπη έχουν στην καρδιά τους τα μικρά παιδιά. Η δική τους «αγάπη δεν ζηλοφθονεί». Δεν ζηλεύουν τα μικρά παιδιά το ένα το άλλο. Η δική τους «αγάπη δεν καυχάται». Δεν θεωρούν τα παιδιά

τον εαυτό τους ανώτερο από τους άλλους, είναι όλα ταπεινά, δεν έχουν μεγάλη ιδέα για τον εαυτό τους, δεν περηφανεύονται. Η υπερηφάνεια είναι πάθος διαβολικό και είναι χαρακτηριστικό των μεγάλων ανθρώπων. Τα μικρά παιδιά δεν το γνωρίζουν, δεν έχουν κάτι για το οποίο μπορούν να περηφανεύονται, βλέπουν πως είναι μικρά και αδύναμα και χρειάζονται την προστασία και την φροντίδα των μεγάλων. Δεν έχουν αναπτυγμένη διάνοια – δεν μπορούν να καυχηθούν για τη διάνοιά τους, τα ποδαράκια και τα χεράκια τους δεν έχουν δύναμη. Γι' αυτό ούτε και για τη σωματική τους δύναμη μπορούν να καυχηθούν.

Η αγάπη δεν κάνει ασχήμιες. Τα παιδιά δεν ασχημονούν και δεν δημιουργούν σκάνδαλα όπως οι μεγάλοι. Η αγάπη τους είναι ήρεμη, ήσυχη και σεμνή, δεν ζητάει τα δικά της. Τα παιδιά δεν ξέρουν τι είναι η Ιδιοκτησία, όλα τα έχουν κοινά. Δεν έχετε δει πώς τα μικρά παιδιά δίνουν το ένα στο άλλο τα παιχνίδια τους. Δεν θεωρούν τίποτα δικό τους, όλα τα έχουν κοινά.

Τα παιδιά δεν περηφανεύονται, δεν υπάρχει τόπος για την υπερηφάνεια στην άκακη καρδιά τους. Η υπερηφάνεια φωλεύει στην καρδιά των μεγάλων ανθρώπων. Είναι για μας σαν το δηλητήριο της κόμπρας με το οποίο εμείς οι ίδιοι δηλητηριάζουμε τον εαυτό μας. Η υπερηφάνεια είναι θανάσιμη αμαρτία και αποτελεί την πνευματική υπόσταση του διαβόλου. Τα πάθη της υπερηφάνειας και της κενοδοξίας είναι ξένα προς τα παιδιά. Η δική τους αγάπη «δεν χαίρει για το κακό αλλά συγχαίρει στην αλήθεια».

Δεν είναι σαν εμάς που χαιρόμαστε όταν βλέπουμε κακό στους συνανθρώπους μας. Ένα σφάλμα του αδελφού μας το διαλαλούμε σε όλους, γι' αυτό μας αφήνει ο Θεός. Τα παιδιά δεν το κάνουν αυτό, ο νους και η καρδιά τους είναι γεμάτα εμπιστοσύνη στους γονείς τους, τον πατέρα και τη μητέρα, και σ' όλους γενικά τους ανθρώπους.

Η πίστη τους δεν βασίζεται στη λογική. Χωρίς να κρίνουν και να συλλογίζονται, δέχονται αυτά που ακούνε από τους γονείς τους. Η καθαρή τους καρδιά ξέρει να ξεχωρίζει το καλό από το κακό και δέχεται μόνο το καθαρό, και μάλιστα, το δέχεται με εμπιστοσύνη. Πόσοι άνθρωποι σήμερα, χωρίς να διαβάσουν ποτέ την Αγία Γραφή, χωρίς ποτέ να πάρουν στα χέρια

τους την Καινή Διαθήκη, ασκούν κριτική πάνω στη θρησκεία και βλασφημούν την χριστιανική μας πίστη.

Δεν έχουμε εμείς οι μεγάλοι άνθρωποι ταπείνωση. Την ταπείνωση και την υπακοή τις έχουμε διώξει από την καρδιά μας. Μόνο στα μοναστήρια, όπου πηγαίνουν οι άνθρωποι που αφιερώνουν τη ζωή τους στον Θεό, εκεί υπάρχει υπακοή. Εκεί η υπακοή θεωρείται η πρώτη και η μεγαλύτερη αρετή, και όλοι οι μοναχοί όταν λαμβάνουν το μοναχικό σχήμα, μπαίνουν υπό την καθοδήγηση ενός εμπείρου στην πνευματική ζωή γέροντα. Και το πρώτο πράγμα που τους μαθαίνει ο γέροντας είναι η υπακοή, να υποτάσσουν δηλαδή το θέλημά τους στο θέλημα του γέροντα.

Και τα μικρά παιδιά μας μαθαίνουν την υπακοή. Ζουν χωρίς να μεριμνάνε και να ανησυχούν για τίποτα, κάτω από τη στέγη των γονέων τους. Αλλά εμείς, ζούμε εμείς χωρίς φροντίδες και μέριμνες; Κατοικούμε κάτω υπό τη στέγη του Ύψιστου; Όχι, είμαστε γεμάτοι φροντίδες, ακολουθούμε το δικό μας δρόμο, δεν θέλουμε να παραδεχτούμε ότι η προστασία μας είναι ο Θεός. Γι' αυτό δεν έχουμε ησυχία. Δεν έχουμε ειρήνη στην καρδιά μας, γιατί αυτή δεν μας αξίζει.

Όταν τα παιδιά παίζουν, έχουν ισότητα μεταξύ τους. Μεταξύ των μεγάλων ανθρώπων έχετε δει ποτέ την αληθινή ισότητα; Όχι, δεν την έχετε δει, γιατί αυτή δεν υπάρχει! Πέστε μου, ποιος είναι πιο στοργικός, τρυφερός, χαριτωμένος και πράος από τα μικρά παιδιά; Και εμείς, δεν πρέπει να είμαστε σαν τα μικρά παιδιά τρυφεροί, στοργικοί, πράοι και ανοιχτοί στους άλλους;

Δεν πρέπει και εμείς να είμαστε ταπεινοί σαν αυτά; Αν δεν έχουμε μέσα μας πραότητα και ταπείνωση, πως θα μπούμε στην Βασιλεία του Θεού; Τότε η είσοδος για μας θα παραμένει κλειστή. Διότι «ο Θεός υπερηφάνους αντιτάσσεται, ταπεινοίς δε δίδωσι χάριν» (Ίακ. 4, 6. Α" Πετ. 5, 5). Όλα τα καλά, αγνά και αληθινά, που βλέπουμε στα παιδιά, πρέπει να τα μιμούμαστε, αλλά πιο πολύ πρέπει να μιμούμαστε την ταπείνωση τους. Αυτή η ταπείνωση που έχουν τα μικρά παιδιά, αυτή μας ανοίγει το δρόμο προς την Βασιλεία των Ουρανών. Και αν απουσιάζει αυτή και είμαστε υπερήφανοι και αλαζόνες, τότε η είσοδος σ' αυτή είναι κλειστή για μας.

Ο απόστολος Παύλος στην επιστολή του προς Ρωμαίους γράφει το εξής: «Μη υπερφρονεῖν παρ' ὃ δει φρονεῖν, ἀλλὰ φρονεῖν εἰς τὸ σωφρονεῖν, ἐκάστω ὡς ὁ Θεὸς ἐμέρισε μέτρον πίστεως» (Ρωμ. 12, 3). Ο θεῖος Παύλος το λέει σε ὅλους ἐμᾶς. Βλέπετε ποιο εἶναι τὸ κριτήριον καὶ πῶς πρέπει νὰ φρονούμε γιὰ τὸν ἐαυτὸν μας; Σύμφωνα με τὸ μέτρον τῆς πίστεως ποὺ δόθηκε στὸν καθένα ἀπὸ τὸν Θεόν. Ἀν περηφανευόμαστε γιὰ κάποια προσόντα ἢ ταλέντα ποὺ ἔχουμε, πέφτουμε ἔξω. Τὸ μόνο ἀληθινὸ κριτήριον εἶναι ἡ πίστη ποὺ δόθηκε στὸν καθένα ἀπὸ τὸν Θεόν καὶ ἡ ταπείνωση ποὺ γεννᾷ ἡ ἀληθινὴ πίστη. «Μη γίνεσθε φρόνιμοι παρ' ἐαυτοῖς» (Ρωμ. 12, 16).

Τὸ παράδειγμά μας νὰ εἶναι Ἀυτός, ποὺ ἐνῶ εἶναι ὁ Ἐξουσιαστής τοῦ κόσμου καὶ Αἰδιὸς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, «εταπείνωσεν ἐαυτὸν, γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δε σταυροῦ» (Φιλ. 2, 8).

Ἀς ἀποκτήσουμε τὴν ταπείνωση. Ἡ ταπείνωση μας κάνει νὰ εἴμαστε σαν τὰ παιδιὰ. Ἀν δὲν ἔχουμε ταπείνωση καὶ δὲν ἀρνηθούμε τὴν υπερηφάνεια καὶ τὸν ἐγωισμό, ἀν δὲν ταπεινωθούμε καὶ γίνουμε σαν τὰ παιδιὰ, δὲν θὰ μπούμε στὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Ἀν δὲν πούμε στὸν ἐαυτὸν μας: «Εἶσαι γεμάτος πάθη: υπερηφάνεια, ζήλεια, ἐγωισμό, εἶσαι ἀκάθαρτος, ὅλους τοὺς ζηλεύεις καὶ θεωρεῖς τὸν ἐαυτὸν σου ἀνώτερο»• ἀν δὲν λέμε ἔτσι στὸν ἐαυτὸν μας, σημαίνει ὅτι δὲν κάναμε οὔτε ἓνα βῆμα πρὸς τὴν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Μόνο τότε, ὅταν δηλαδὴ παραδεχόμαστε πῶς εἴμαστε τελείως ἀχρηστοί, μόνο τότε μπαίνουμε στὸ δρόμο ποὺ ὁδηγεῖ πρὸς τὸν Οὐρανόν.

Υπήρχαν στὴ μονὴ τῆς Ὀπτινα μεγάλοι καὶ θεοφώτιστοι γέροντες. Ἐνας ἀπ' αὐτοῦς, ὁ πατὴρ Νεκτᾶριος, εἶχε μιὰ φορὰ συζήτηση μ' ἓναν ἄνθρωπο ποὺ εἶχε μεγάλη ἰδέα γιὰ τὸν ἐαυτὸν. Καὶ τοῦ εἶπε τὸ εξής: «Ἐέρεις ὅτι ὁ Θεὸς δημιούργησε τὸν κόσμον ἀπὸ τὸ τίποτα, ἀπὸ τί-πο-τα», – καὶ ἔκανε με τὸ χέρι τοῦ μίᾳ χαρακτηριστικὴ κίνηση. Ἀπὸ τίποτα ἀλλὰ τί ομορφιά ὑπάρχει σ' αὐτὸν τὸν κόσμον. Μέχρι νὰ καταλάβεις ὅτι εἶσαι ἓνα τίποτα, μέχρι νὰ το δεχθεῖς με ταπείνωση, μέχρι τότε δὲν θὰ ἐνεργήσει μέσα σου ἡ θεῖα χάρις καὶ δὲν θ' ἀρχίσει νὰ δημιουργεῖ μέσα σου κάτι καθαρὸ, καλὸ καὶ ωραῖο. Μόνο τότε, ὅταν με εἰλικρίνεια θὰ πεις: «ὦ, Κύριε μου, πραγματικὰ εἶμαι ἓνα τίποτα», – μόνο τότε θ' ἀρχίσει ὁ Κύριος νὰ δημιουργεῖ μέσα σου. Τότε θ' ἀνθίσει στὴν ψυχὴ σου κάτι τὸ ἱερό, ἀγνό καὶ ὁμορφο.

Έτσι λοιπόν! Αν δεν ταπεινωθούμε και γίνουμε σαν τα παιδιά, αν δεν αποκτήσουμε τη θεία και μεγάλη αυτή αρετή, που λέγεται ταπείνωση, δεν θα μπορέσουμε να μπούμε στη Βασιλεία του Θεού. Να το θυμόμαστε αυτό. Ας χαράξουμε αυτό το λόγο του Χριστού βαθιά μέσα στην περήφανη καρδιά μας και ας αρχίσουμε το δρόμο της ταπείνωσης. Αμήν.

Από την συλλογή: «Αγίου Λουκά Αρχιεπισκόπου Κριμαίας, Λόγοι και ομιλίες που εκφωνήθηκαν στη Συμφερούπολη κατά την περίοδο 1955-1957.» τόμος Γ. Σελ. 74 – 81.

Μετάφραση από τα ρωσικά.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ» Θεσσαλονίκη.

Η/Υ επιμέλεια: Μοναχής Θεοδοσίας, Κωνσταντίνας Κυριακούλη.
